

Arrest

nr. 110 459 van 23 september 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 23 mei 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding 18 maart 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 juli 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. VANHEE, die loco advocaat J. BAELDE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. DE POORTERE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Russische nationaliteit te zijn en geboren te zijn op 20 juni 1985.

De verzoekende partij dient op 9 maart 2013 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 18 maart 2013, met kennisgeving op 19 april 2013, verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris deze aanvraag onontvankelijk. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 09.03.2013 bij onze diensten werd ingediend door :

S., D. (...) (R.R.: (...))

nationaliteit; Rusland (Federatie van)

geboren te Khasavyurt op (...)

+ minderjarig kind : A., M. (...) (R.R.: (...))

adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is

Reden:

Artikel 9ter - § 3 5° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 09/08/2012 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf dd. 14/06/2012. Betrokkene legt in haar nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift voor waaruit blijkt dat haar gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd.14/06/2012. Het voorgelegde standaard medisch getuigschrift bevestigt slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene. In de beslissing dd.09/08/2012 werd reeds geoordeeld dat de aandoening(en) van betrokkene niet direct levensbedreigend zijn. Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 - 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens meent zij dat er sprake is van machtsoverschrijding.

Het middel luidt als volgt:

"De bestreden beslissing dd. 08.03.2013 stelt als (enige) motivatie van de onontvankelijkheidsbeslissing (stuk 1):

"Op 09.08.2012 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf dd. 14.06.2012. Betrokkene legt in haar nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift voor waaruit blijkt dat haar gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd. 14.06.2012. Het voorgelegde standaard medisch getuigschrift bevestigt slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene. In de beslissing dd. 09.08.2012 werd reeds geoordeeld dat de aandoening(en) van betrokkene niet direct levensbedreigend zijn. "

Artikel 9ter Vreemdelingenwet stelt:

(...)

a) Machtsoverschrijding

De beoordeling/interpretatie van een SMG komt volgens artikel 9ter van de vreemdelingenwet enkel en alleenlijk toe aan de arts-adviseur van verweerder.

Het is niet aan een ambtenaar attaché om te oordelen of er al dan niet sprake is van nieuwe medische elementen in een nieuwe 9ter aanvraag, alwaar de inhoud van een SMG moet beoordeeld worden door een ambtenaar-geneesheer (RvV 25.895 van 10 april 2009).

Het komt enkel aan de ambtenaar-geneesheer toe om te oordelen over de gezondheidstoestand (i.e. de evolutie van de gezondheidstoestand), zodat de attaché van verzoeker in casu niet over de nodige macht/bevoegdheid beschikte om het SMG van 22.02.2013 te interpreteren in het licht van het reeds voorgelegde SMG van 04.06.2012.

Door dit wel te doen heeft de attaché van verweerder diens bevoegdheid overschreden.

b) Enkel onontvankelijk indien "identiek dezelfde medische redenen"

Indien een arts-attaché, na medisch bestuderen/beoordelen van een voorgelegd SMG, tot de vaststelling komt dat de ingeroepen medische elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van artikel 9ter Vw, kan dit laatste verzoek onontvankelijk worden verklaard op grond van artikel 9ter, §3, 5° Vw.

Het dient hierbij evident te gaan om identiek dezelfde aandoening zoals reeds tevoren was aangevoerd in het vorig verzoek tot verblijfsmachtiging om medische redenen.

Net omdat de attaché van verweerder geen arts is, kan deze nooit rechtsgeldig een SMG beoordelen, laat staan inschatten of een SMG van een klein jaar later al dan niet slechts op identiek eenzelfde medische situatie slaat.

Het SMG van 04.06.2012 vanwege Dr. D. C. (...) stelt als diagnose (stuk 5):

-P.T.S.D. grave avec cirses de panique;

-Tendance à l'anorexie -Hallucinations auditives

Het SMG van 22.02.2013 vanwege Dr. P. R. (...) stelt als diagnose (stuk 4.1):

"Depressie met hoofdpijn, angst, stress, zenuwen, slecht slapen en zelfmoordgedachten. Het gaat om een ernstige aandoening en patiënte is hierdoor werkonbekwaam. Ze verdraagt het volgende jaar ook geen verre reis terug naar haar geboorteland. Terugkeer naar haar geboorteland houdt een risico in voor het behoud van haar fysieke en psychische integriteit. "

Het SMG van 04.06.2012 vanwege Dr. D. C. (...) stelt als gevolgen en mogelijke complicaties indien behandeling wordt stopgezet (stuk 5):

"evolution vers l'anorexie et une des formes de mélancholie"

Het SMG van 22.02.2013 vanwege Dr. P. R. (...) stelt als gevolgen en mogelijke complicaties indien behandeling wordt stopgezet (stuk 4.1):

"psychose en/of zelfmoordpoging"

Het SMG van 04.06.2012 vanwege Dr. D. C. (...) stelt als evolutie en prognose (stuk 5):

"si psychotherapie, possibilité de guérison"

Het SMG van 22.02.2013 vanwege Dr. P. R. (...) stelt als evolutie en prognose (stuk 4.1):

"nog steeds depressief ondanks de medicatie. Gunstige prognose indien zij ter behandeling in België mag verblijven omdat ze in haar geboorteland geen behandeling kan betalen voor haar aandoening met medicatie en psychotherapie. "

Het SMG van 04.06.2012 vanwege Dr. D. C. (...) stelt als specifieke noden ivm medische opvolging (stuk 5):

" ? peut-être"

Het SMG van 22.02.2013 vanwege Dr. P. R. (...) stelt als specifieke noden ivm medische opvolging (stuk 4.1):

"medische mantelzorg is nodig, overall follow up door huisarts, psycholoog en/of psychiater"

Met de beste wil van de wereld kan verzoekster (die zelf ook geen arts is, aldus net zo min als de attaché van verweerder) haar per verzoek dd. 09.03.2013 ingeroepen actuele medische problematiek niet als 'identiek' aanzien t.a.v. het SMG van 04.06.2012.

Eén en ander is dan ook verre van "identiek" terwijl ook een gewijzigde medische situatie - zelfs in het licht van éénzelfde diagnose (wat in casu zelf nog niet eens het geval is) - evenzoveel steeds rechtsgeldig kan leiden tot een ontvankelijk en zelfs gegrond hernieuwd verzoek tot verblijfsmachtiging om medische redenen.

Bijvoorbeeld in het geval van een HIV patiënt, waarbij initieel op 11.10.2011 nog wordt geoordeeld dat er nog geen afdoende ernstige medische situatie aanwezig is bij aanvraag 9ter waardoor een ongegrondheidsbeslissing wordt genomen n.a.v. het verzoek 9ter dd. 18.04.2008, kan op een later moment, gezien de evolutie/ verergering van de medische situatie, terwijl de diagnose evident nog steed HIV- infectie blijft, een gewijzigde medische situatie inhouden met acute bijkomende nevenproblemen en levensbedreigende situaties, waardoor wel degelijk manifest ontvankelijk een nieuw verzoek tot verblijfsmachtiging om medische reden kan worden ingediend (zie dossier OV nr. 6211605: HIV infectie, verzoek 9ter dd. 18.04.2008 zoals op 27.08.2008 ontvankelijk verklaard, echter op 11.10.2011 ongegrond verklaard door DVZ, doch gezien de ernstige evoluties van de medische situatie van de vreemdeling en het levensgevaar waarin deze intussen kwam, n.a.v. een nieuw verzoek 9ter dd. 19.10.2012 op 07.11.2012 ontvankelijk verklaard - zie stuk 7a en 7b)

Net aangezien één en ander de nodige medische expertise vereist om te kunnen beoordelen/evalueren, kan/mag een SMG enkel door een arts-adviseur en niet door een attaché beoordeeld worden, zelfs inzake het eventueel oordeel omtrent art. 9ter, §3, lid 5 Vw.

c) Nog geen correct volledig en wetsconform onderzoek van de/een aanvraag 9ter van verzoekster gebeurd tot op heden (onwettigheid van vorige en huidige onontvankelijkheidsbeslissing)

Tenslotte is het duidelijk dat er op heden nog steeds geen correcte wettelijke toets conform artikel 9ter Vw van de medische problematiek van verzoekster is gebeurd door een arts adviseur van verweerder. Op heden werd enkel en alleenlijk al één maal een SMG (nl. van 04.06.2012) beoordeeld door een arts-attaché van verweerder (zie supra + zie stuk 6b), terwijl dit advies van de arts-adviseur (stuk 6b) enkel en alleenlijk stelt:

"Uit het SMG dd. 04.06.2012 mag niet blijken dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor haar leven. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn.

'Nu in eerste instantie wordt geoordeeld dat verzoeker niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit, kan bijgevolg in tweede instantie met vastheid gesteld worden dat hij niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft.' (RvV 29 juni 2012, nr. 83.956; RvV 6 juli 2012, nr. 84.293).

Ik stel bijgevolg vast dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980

Gelet op artikel 62 vreemdelingenwet, artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991, alsook de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, dient een administratieve beslissing in vreemdelingenzaken gemotiveerd te zijn.

Dit betreft enerzijds een noodzaak tot formele en anderzijds een noodzaak tot inhoudelijke motivatie.

Een gebrekkige motivering staat hierbij gelijk aan een afwezigheid van motivering. Immers, een vage, duistere of niet ter zake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet-plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen zijn hierbij niet afdoende (VAN HEULE, D., De motiveringsplicht en de vreemdelingenwet, T. V.R. 1993/2, 67-71).

De formele motiveringsplicht waarborgt niet alleen dat de burger hierdoor duidelijk kennis kan nemen van alle elementen welke aan de basis van de beslissing liggen, alsook van de draagwijdte van deze beslissing (o.a. RvSt nr. 45.623 van 30 december 1993), doch deze formele motiveringsplicht waarborgt tevens de goede werking van het gerechtelijk apparaat (o.a. RvSt nr. 44.847 van 9 november 1993).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt vervolgens in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvSt 2 februari 2007, nr. 167.411; RvSt 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing haar oordeel moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV nr. 80.585 van 2 mei 2012).

Artikel 9ter vreemdelingenwet beschermt immers niet alleen tegen directe levensbedreigingen, maar ook tegen een reëel risico op onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land waar de aanvrager naar zou moeten terugkeren. Dit betreft aldus een ziekte waarvan de aanvrager "op zodanige wijze lijdt" "dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft."

Tot op heden werd één en ander nog geen enkele keer deugdelijk onderzocht door verweerder en diens arts-adviseurs.

De Raad besloot in haar arrest nr. 83.956 van 29 juni 2012 tot een schending van de formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 doordat niet "in tweede instantie" werd onderzocht of de verzoeker al dan niet lijdt aan "een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft."

Aan dit verplicht (medisch) onderzoek in tweede instantie is evident onmogelijk voldaan door enkel en alleenlijk bij wijze van een stijlformule (dan nog cursief zoals duidelijk gewoon als stijlformule geknipt en geplakt door de arts-adviseur uit welkdanige instructie zoals aan hem overgemaakt, met verwijzing naar voormelde arresten van de Raad...) eenvoudigweg te plegen dat gezien "de ziekte" niet "direct levensbedreigend" is, daaruit automatisch volgt dat "met vastheid gesteld kan worden dat verzoeker niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst !?!"

Dergelijk automatisme (zelfs "met vastheid gesteld" !?!) holt immers artikel 9ter vreemdelingenwet alsook de rechtspraak van de Raad volkomen uit, daar er in dergelijk geval immers helemaal geen (medisch) onderzoek "in tweede instantie" (inzake gevaar op reëel risico op onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling in het land van herkomst van de verzoeker aanwezig is) meer bestaat !

Verweerder gaat hierbij volkomen voorbij aan de - overeenkomstig artikel 9ter vreemdelingenwet - perfect mogelijke / rechtsgeldige feitsituatie waarbij een ziekte van (een) verzoeker géén direct levensgevaar inhoudt (aldus bij onderzoek "in eerste instantie" zou worden aanzien als geen ziekte in de

zin van §1 van artikel 9ter), doch bij onderzoek "in tweede instantie" wel degelijk een ziekte is die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

Eén en ander is bij nauwkeurige lezing van het actuele SNG van 22.02.2013 minstens het geval alwaar de behandelende arts uitdrukkelijk stelt "terugkeer naar haar geboorteland kan een risico inhouden voor het behoud van haar fysische en psychische integriteit"(zie stuk 4.1).

Verweerder is conform de formele motivatieplicht gehouden om "op een begrijpelijke wijze te verwoorden op welke wijze dit gegeven [nl. dat de ziekte in casu niet direct levensbedreigend is] aanleiding kan geven tot de vaststelling dat verzoekende partij tevens geen ziekte heeft die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst." (zie RvV nr. 84.293 van 6 juli 2012).

Op heden is dit nog op geen enkel moment gemotiveerd door verweerder n.a.v. de twee respectievelijke verzoeken tot verblijfsmachtiging zoals ingediend door verzoekster.

Eén en ander is een reden te meer dat verweerder n.a.v. het nieuw verzoek 9ter dd.

09.03.2013 bezwaarlijk rechtsgeldig, laat staan zorgvuldig, tot een onontvankelijkheid kan beslissen zonder enige inschatting/beoordeling door een arts-adviseur.

Ook huidig onderdeel van het enig - samengesteld - middel is dan ook ten stelligste gegrond."

2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"Verzoekster voert de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Voorts stelt zij dat er sprake is van machtsoverschrijding.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466/ RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (R.v.V., 5 juni 2012, nr. 82.466)

De determinerende motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing

worden gelezen. Er wordt met verwijzing naar artikel 9ter, §3, 5° van de Vreemdelingenwet aangegeven waarom de aanvraag van verzoekster onontvankelijk is. In de bestreden beslissing worden zowel de juridische als de feitelijke grondslagen aangegeven.

Uit de in het verzoekschrift geuite kritiek, blijkt overigens dat verzoekers die motieven kennen, zodat in casu het doel van de formele motiveringsplicht werd bereikt.

Verzoekster toont bijgevolg geen schending aan van de formele motiveringsplicht.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt. (RvS, 20 september 1999, nr. 82*. 301)

Artikel 9ter, §3, 5° van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende :

"De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling."

Verzoekster gaat met haar betoog kennelijk voorbij aan het feit dat op basis van voormelde bepaling de gemachtigde van de Staatssecretaris bevoegd is om te oordelen of de aangehaalde elementen niet reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag.

In tegenstelling tot wat zij voorhoudt, heeft verwerende partij door gebruik te maken van voormelde bevoegdheid geenszins haar gezondheidstoestand beoordeelt. Zij heeft zich ertoe beperkt te oordelen of de elementen die in de aanvraag d.d. 9 maart 2013 worden aangehaald niet reeds werden ingeroepen in het kader van de aanvraag d.d. 14 juni 2012. Bijgevolg kan zij niet ernstig voorhouden dat er sprake zou zijn van machtsoverschrijding.

Uit de voorgelegde medische getuigschriften, waarvan een kopie zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat het om dezelfde medische aandoening gaat.

Verzoekster kan niet ernstig voorhouden dat de elementen die zij in het verzoekschrift aanhaalt en die blijken uit het medisch getuigschrift d.d. 22 februari 2013, erop zouden wijzen dat er sprake is van een nieuwe aandoening of van een ernstige verzwaring van de reeds ingeroepen medische aandoening.

Het feit dat een persoon in de toekomst eventueel zelfmoord zou kunnen plegen leidt niet noodzakelijk tot de conclusie dat deze persoon een aandoening heeft die actueel levensbedreigend is of een weerslag heeft op zijn fysieke integriteit. (RvV, 19 november 2012, nr. 91.685)

Waar verzoekster stelt dat er tot op heden nog geen correct en wetsconform onderzoek van de aanvraag ex artikel 9ter van verzoekster heeft plaatsgevonden en waar zij verwijst naar de vorige ontvankelijkheidsbeslissing, merkt verwerende partij op dat haar betoog dienaangaande niet dienstig is.

In zoverre zij dit nuttig achtte had verzoekster immers de mogelijkheid om een beroep tot nietigverklaring (en een vordering tot schorsing) in te dienen bij de Raad tegen de beslissing van 9 augustus 2012.

Huidige procedure kan evenwel niet worden aangewend om de beslissing van 9 augustus 2012 aan te vechten.

Uit wat voorafgaat, blijkt dat verzoekster niet aantoont dat er een kennelijke wanverhouding zou bestaan tussen de overwegingen van de bestreden beslissing en het dispositief ervan.

Zij slaagt er evenmin in aan te tonen met welke feiten en elementen die verwerende partij kende op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing zij geen rekening zou hebben gehouden, noch toont zij aan dat zij die niet correct zou hebben beoordeeld.

Verzoekster toont evenmin een schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.”

3.3. De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9ter, §3, 5° van de vreemdelingenwet, en naar het feit dat de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 9 maart 2013 reeds werden ingeroepen in het kader van haar aanvraag van 14 juni 2012, terwijl de gezondheidstoestand ongewijzigd zou zijn en het nieuw voorgelegde medisch getuigschrift slechts de reeds aangehaalde gezondheidstoestand bevestigt.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en zij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Nazicht van de materiële motiveringsplicht houdt in casu nazicht in van de aangevoerde schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet, op basis waarvan de verzoekende partij op zowel 14 juni 2012 als 9 maart 2013 een aanvraag om machtiging tot verblijf indiende, luidde op het ogenblik van het nemen van de thans bestreden beslissing als volgt:

§ 1

De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1

De toekenning van een machtiging tot verblijf in het Rijk bedoeld in dit artikel kan worden geweigerd aan de vreemdeling die zich niet aanmeldt op de in de oproeping vastgestelde datum door de ambtenaar-geneesheer of de geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde of de door de minister of zijn gemachtigde aangestelde deskundige en hiervoor ten laatste binnen de vijftien dagen na het verstrijken van deze datum geen geldige reden opgeeft.

§ 2

Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden:

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.

§ 3

De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid,

die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4

De vreemdeling wordt uitgesloten van het voordeel van deze bepaling, wanneer de minister of zijn gemachtigde van oordeel is dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de betrokkene handelingen gepleegd heeft bedoeld in artikel 55/4.

§ 5

De in § 1, vijfde lid, vermelde deskundigen worden benoemd door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

De Koning stelt de procedureregels vast bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad en bepaalt eveneens de wijze van bezoldiging van de in het eerste lid vermelde deskundigen.

§ 6

Artikel 458 van het Strafwetboek is van toepassing op de gemachtigde van de minister en de leden van zijn dienst, wat betreft de medische gegevens waarvan zij in de uitoefening van hun ambt kennis krijgen.

§ 7

De aanvraag om machtiging tot verblijf in het Rijk bedoeld in dit artikel, afgelegd door een vreemdeling die toegelaten of gemachtigd werd tot een verblijf van onbeperkte duur, wordt, wanneer zij nog in behandeling is bij de Dienst Vreemdelingenzaken ambtshalve zonder voorwerp verklaard, tenzij de vreemdeling, binnen een termijn van zestig dagen te rekenen vanaf het inwerkingtreden van deze bepaling of vanaf de overhandiging van de titel waaruit het onbeperkt verblijf blijkt, bij een aangetekende brief aan de Dienst Vreemdelingenzaken, de voortzetting van de behandeling vraagt."

In de bestreden beslissing wordt overwogen dat de door de verzoekende partij ter ondersteuning van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 9 maart 2013 ingeroepen elementen reeds werden ingeroepen in het kader van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 14 juni 2012. De gezondheidstoestand zou ongewijzigd zijn en het nieuw voorgelegde medisch getuigschrift zou slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand bevestigen. Uit het administratief dossier blijkt dat de aanvraag van 14 juni 2012 op 9 augustus 2012 onontvankelijk werd verklaard op grond van artikel 9ter, §3, 4° van de vreemdelingenwet.

De verzoekende partij voert in haar verzoekschrift aan dat de actuele medische problematiek, aangevoerd in het kader van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 9 maart 2013 en gebaseerd op het medisch advies van dokter R. van 22 februari 2013, niet kan worden aanzien als identiek aan deze die werd aangevoerd in het kader van de eerdere aanvraag van 14 juni 2012 en gebaseerd op het medisch advies van dokter C. van 4 juni 2012, en zij baseert zich hiervoor op een vergelijking van de bewoordingen van deze medische getuigschriften.

Uit het administratief dossier blijkt dat de medische problematiek die de verzoekende partij in beide aanvragen inroept en die gestaafd wordt door medische getuigschriften van respectievelijk 4 juni 2012 en 22 februari 2012, dezelfde is, namelijk een posttraumatisch stresssyndroom dat gepaard gaat met verschillende gevolgen. In het getuigschrift van 4 juni 2012 schrijft de arts dat de verzoekende partij lijdt aan een ernstig posttraumatisch stresssyndroom en geeft hij een opsomming van de gevolgen die dit met zich mee brengt, namelijk – in de mate dat het getuigschrift leesbaar is – “*P.T.S.D. grave avec crises de panique*”, “*crises de pleurs*”, “*tendance à l’anorexie*”, “*hallucinations auditives*”, “*état dépressif sévère*”, “*(...) paranoïd(...)*”. De verzoekende partij wordt volgens de arts behandeld met “*sipralexa*” en “*xanax*” en psychotherapie, waarbij de duur van de behandeling geschat wordt op 3 à 4 jaar of meer als de psychotherapie geen verandering teweeg brengt. Genezing is mogelijk mits psychotherapie en een stopzetting van de behandeling zou als gevolg hebben “*évolution vers l’anorexie et une des formes de (...)*”. Gevraagd naar de specifieke noden met betrekking tot de medische opvolging en de nood aan mantelzorg antwoordt de arts “*?peut-être*”. In het getuigschrift van 22 februari 2013, toegevoegd aan de tweede aanvraag, stelt een andere arts eveneens dat verzoekende partij psychische klachten heeft ten gevolge van een posttraumatisch stresssyndroom. Ook hier wordt een opsomming gegeven van de

negatieve gewaarwordingen, namelijk “*depressie met hoofdpijn, angst; stress, zenuwen, slecht slapen en zelfmoordgedachten*”, en stelt de arts dat het gaat om een ernstige aandoening. Hij verduidelijkt verder dat zij werkonbekwaam is door de aandoening en dat zij het volgende jaar geen verre reis naar haar geboorteland verdraagt. Tevens wijst de arts er op dat zij nog steeds behandeld wordt met sipralaxa en xanax, net zoals werd aangegeven in het kader van de eerste aanvraag. Opnieuw wordt de duur van de behandeling geschat op verschillende jaren, namelijk 5 jaar. De evolutie en prognose zijn eveneens niet van die aard dat de aangebrachte elementen als “nieuwe” elementen dienen te worden beschouwd, nu de arts stelt dat de prognose gunstig is indien zij ter behandeling in België kan blijven omdat ze in haar geboorteland geen behandeling kan betalen met medicatie en psychotherapie. Wat betreft de specifieke noden in verband met de medische opvolging en mantelzorg, verduidelijkt de arts dat mantelzorg nodig is, evenals follow op door huisarts, psycholoog en/of psychiater. Waar de verzoekende partij voorhoudt dat het standaard medisch getuigschrift van 22 februari 2013 psychose en zelfmoordpoging voorziet, vindt men dit antwoord terug onder de vraag naar de gevolgen en complicaties bij een stopzetting van de behandeling en betreft dit niet de vaststelling van de ziekte zelf. Van de depressie werd ook gewag gemaakt onder punt B van het attest van 4 juni 2012, zodat deze in casu één van de symptomen van de aandoening PTSD is, de PTSD die tevens vermeld wordt onder punt A van het nieuwe attest.

De verzoekende partij wijst in haar verzoekschrift slechts op de verschillende bewoordingen die door de verschillende artsen werden gebruikt en stelt dat de actuele problematiek niet “identiek” is ten aanzien van de eerste aanvraag, doch gaat eraan voorbij dat het om dezelfde aandoening gaat, namelijk een posttraumatisch stresssyndroom dat de oorzaak vormt van verscheidene fysieke kwalen, en dat zij nog steeds op dezelfde manier behandeld wordt met dezelfde medicatie en nood heeft aan psychotherapie. Evenmin houdt zij voor dat de ziekte toestand verergerd is of stelde zij in haar tweede aanvraag dat er sprake was van nieuwe elementen die tot een machtiging tot verblijf om medische redenen aanleiding dienden te geven.

Uit deze attesten blijkt alleszins niet dat de verzoekende partij nieuwe medische gegevens aan de verwerende partij heeft aangereikt, in tegenstelling tot wat zij suggereert nu zij stelt dat de actuele medische problematiek niet “identiek” is ten opzichte van deze aangevoerd in het kader van de eerste aanvraag. Zowel de ziekte, de medicatie en de behandeling staan vermeld in het advies van de arts betreffende de eerste aanvraag. Evenmin kan in het verzoekschrift enige concrete verduidelijking worden gevonden welk aangebracht element dan wel een nieuw gegeven is hetzij een element dat nog niet werd ingeroepen ter gelegenheid van de vorige aanvraag. Zij vergelijkt slechts de bewoordingen van de medische attesten doch trekt geen conclusies.

De verzoekende partij toont dan ook niet aan waarom de arts van de verwerende partij er toe gehouden zou zijn de aanvraag opnieuw te onderzoeken.

Een later gedateerd medisch attest is niet noodzakelijk een “nieuw” medisch attest in de zin van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Er dienen immers “andere” medische gegevens te worden aangebracht.

Gelet op het voorgaande toont de verzoekende partij niet aan dat de verwerende partij kennelijk onredelijk tot het besluit kwam dat de in het kader van de aanvraag van 9 maart 2013 ingeroepen elementen reeds werden ingeroepen in het kader van de aanvraag van 14 juni 2012, nu het medisch attest toegevoegd aan deze laatste aanvraag de eerdere gezondheidstoestand bevestigt en hooguit specificeert.

Voor het overige houdt de verzoekende partij in haar verzoekschrift herhaaldelijk voor dat de bestreden beslissing werd genomen zonder dat een beoordeling werd gevraagd aan een arts-attaché, terwijl het niet aan de ambtenaar-attaché is om te oordelen of er al dan niet sprake is van nieuwe medische elementen maar dit enkel toekomt aan de arts-attaché. Deze redenering kan niet gevolgd worden nu deze geen steun vindt in de vreemdelingenwet. In artikel 9ter, § 3 van de vreemdelingenwet wordt immers duidelijk gesteld dat “*de gemachtigde van de minister*” c.q. staatssecretaris, waarbij niet wordt gesteld dat enkel een arts als gemachtigde kan optreden, een aanvraag om machtiging tot verblijf in het Rijk onontvankelijk dient te verklaren wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van deze aanvraag reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf in het Rijk. Enige vorm van machtsoverschrijding kan niet worden vastgesteld.

In zoverre de verzoekende partij met het onderdeel van haar middel van pagina 7 tot en met pagina 9 van haar verzoekschrift kritiek uit op de beslissing van 9 augustus 2012 waarmee de eerste aanvraag

om machtiging tot verblijf van 14 juni 2012 onontvankelijk wordt verklaard, merkt de Raad op dat dit onderdeel van het middel niet dienstig is daar het niet gericht is tegen de bestreden beslissing. De verzoekende partij had, in zoverre zij de beslissing inzake de eerste aanvraag wenst vernietigd te zien, een beroep tegen deze beslissing moeten indienen. Uit de informatie waarover de Raad beschikt, blijkt dat zij naliet dit te doen. Een vernietiging kan echter niet bewerkstelligd worden in het kader van huidig geding. Waar zij verder voorhoudt dat door de verwerende partij op heden nog geen enkel moment gemotiveerd is aangaande een volledig en wetsconform onderzoek van de aanvragen op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, meer bepaald omtrent de mogelijkheden tot een adequate behandeling in het land van herkomst, merkt de Raad op dat het determinerend motief van de bestreden beslissing erin bestaat dat de aanvraag om machtiging tot verblijf van 9 maart 2013 op grond van artikel 9ter, §3, 5° van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard omdat dezelfde elementen werden kenbaar gemaakt als tijdens de vorige aanvraag waarover al een beslissing werd getroffen. Er kan vastgesteld worden dat de grief van de verzoekende partij geen afbreuk doet aan de bestreden beslissing daar zij het determinerend motief ervan niet weerlegt. De elementen die zij inroep zijn niet gericht tegen het determinerend motief van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van de artikelen 9ter en 62 van de vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin maakt zij aannemelijk dat er sprake is van machtsoverschrijding. Deze onderdelen van het middel zijn ongegrond.

Voorts voert de verzoekende partij de schending aan van een aantal beginselen van behoorlijk bestuur.

Betreffende de schending van redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partij erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Gelet op de bovenvermelde bespreking van de verschillende onderdelen van het middel, dient te worden besloten dat de verzoekende partij geenszins aantoonde dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Voor het overige laat de verzoekende partij na aan te geven welke andere beginselen van behoorlijk bestuur of algemene rechtsbeginselen ze geschonden acht en de wijze waarop de bestreden beslissing andere beginselen van behoorlijk bestuur schendt uiteen te zetten. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78.751). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

Het middel is, voor zover onontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig september tweeduizend dertien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN